

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 3 KATOWICE, DNIA 24 STYCZNIA **1947**

Poz. TREŚĆ Str.

Dział Urzędowy:

Dekrety:

18.—z dnia 20 grudnia 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej 26

19.—z dnia 20 grudnia 1946 r. o zmianie dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich 26

20.—z dnia 12 listopada 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych 26

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów:

21.—z dnia 7 listopada 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie organizacji i zakresu uprawnień urzędów likwidacyjnych 27

Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych:

22.—z dnia 4 listopada 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji i Skarbu: w sprawie ulg taryfowych przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych przez członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządu terytorialnego 28

23.—z dnia 7 listopada 1946 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń 29

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej:

24—z dnia 9 listopada 1946 r. o zmianie taryfy opłat za czynności urzed. stanu cywil. i władz nadzorczych 29

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej :

25—z dnia 9 listopada 1946 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1946 r. o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentownych w ubezpieczeniu społecznym 29

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu:

26—z dnia 11 listopada 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie unormowania obrotu zbożem i produktami przemiału 29

Zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych

27—z dnia 1 grudnia 1946 r. o powołaniu Delegata Ministra Ziem Odzyskanych do przeprowadzenia akcji przyjęcia wniosków i wydania aktów nadania w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzyskan. 31

Zarządzenie Ministra Przemysłu:

28—z dnia 6 listopada 1946 r. w sprawie rejestracji, znakowania i magazynowania skór wyprawionych lub wygarbowanych i obrotu skórami 32

Zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju przy Prezydium Rady Ministrów:

29—z dnia 31 sierpnia 1946 r. w sprawie opłat katastralnych 33

Rozporządzenie Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:

30—z dnia 31 grudnia 1946 r. o zakazie sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach 35

Pismo okólne Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:

31—w sprawie wydziałów przedsiębiorstw miejskich 36

Dział Nieurzędowy:

Ogłoszenia sądowe — Zgubione dokumenty 36

DZIAŁ URZĘDOWY

18.
DEKRET
z dnia 20 grudnia 1946 r.
o zmianie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 394 z dnia 30 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Orzeczenie w trybie niniejszego artykułu może nastąpić tylko wówczas, jeżeli przed dniem 31 marca 1947 r. zostało wszczęte postępowanie o przejęciu danego przedsiębiorstwa na własność Państwa".

2) art. 8 otrzymuje brzmienie:
„Art. 8. Przedsiębiorstwa, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdują się pod zarządem państwowym, a nie podlegają przejęciu na własność przez Państwo w myśl przepisów niniejszej ustawy, będą najdalej do dnia 31 marca 1947 r. zwolnione od zarządu państwowego, a ich posiadanie przywrócone osobom uprawnionym w trybie przewidzianym przez obowiązujące przepisy".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
Minister Oświaty: Czesław Wycech
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
Minister Informacji i Propagandy:
Feliks Widy-Wirski
w/z Minister Kultury i Sztuki: Leon Kruczkowski
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
w/z Minister Odbudowy: Stefan Pietrusiewicz
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

19.
DEKRET
z dnia 20 grudnia 1946 r.
o zmianie dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 395 z dnia 30 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) wprowadza się zmianę następującą:

Art. 22 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Sąd na żądanie wnioskodawcy podejmie dalsze postępowanie w przypadku rozstrzygnięcia sprawy o przejęcie przedsiębiorstwa przez Państwo na własność lub w przypadku niewszczęcia do dnia 31 marca 1947 roku postępowania w sprawie o przejęcie danego przedsiębiorstwa na własność Państwa".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Oświaty: Czesław Wycech
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Adam Kuryłowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
w/z Minister Kultury i Sztuki: Leon Kruczkowski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
w/z. Minister Odbudowy: Stefan Pietrusiewicz
Minister Informacji i Propagandy: Feliks Widy-Wirski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow.

20.
DEKRET
z dnia 12 listopada 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych

(Przedruk z Dz.U.R.P. Nr 64, poz 35[illegible], z d. 2[illegible] listopada 1946r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 84, poz. 615, z 1934 r. Nr 95, poz. 863 i Nr 110, poz. 976, z 1935 r. Nr 96 poz. 599, z 1938 r. Nr 21, poz. 168, z 1944 r. Nr 9, poz. 45 i Nr 12, poz. 65, z 1945 r. Nr 12, poz. 67 i Nr 31, poz. 185) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 56 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego, otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, zarówno wyrobiony w kraju jak i sprowadzony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 125 zł od 1 kg bezwodnego kwasu";

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:
„Art. 57. 1. Drożdże nadające się do wypieku (piekarniane zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzone z zagranicy, podlegają podatkowi spożywczemu.

2. Drożdże piekarniane mogą być wydawane do obrotu w stanie prasowanym lub suszonym.

3. Podatek spożywczy wynosi:

a) od drożdży prasowanych 275 zł od 1 kg,

b) od drożdży suszonych 550 zł od 1 kg

4. Podatek spożywczy pobiera się przez oklejenie opakowań drożdży opaskami podatkowymi. Sposób opakowania drożdży i naklejania opasek podatkowych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

5. Władza skarbowa drugiej instancji może zezwalać na wydawanie z wytwórni drożdży piekarnianych przeznaczonych do celów leczniczych lub przetwórczych, w stanie płynnym.

6. Minister Skarbu może zmieniać w drodze rozporządzenia stawki podatku określone w ust. 3, w granicach wysokości ustalonej w tym ustępie.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji i Handlu jest uprawniony do określania cen drożdży.";

3) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. 1. Zabrania się:

1) dodawania do drożdży piekarnianych mączki (skrobi), drożdży piwnych lub jakichkolwiek innych surogatów;

2) używania drożdży piwnych do wypieku;

3) wypuszczania do wolnego obrotu drożdży nieopatrzonych opaskami podatkowymi;

4) zdejmowania i odklejania opasek podatkowych, zmiany opakowania na drożdżach, znajdujących się w obrocie handlowym, oraz przechowywania poza wytwórnią lub składnicą, wypożyczania, kupowania i sprzedaży opasek podatkowych.;

5) przerabiania i zmiany formy drożdży poza wytwórnią, jak również wydawania z wytwórni drożdży niesformowanych lub nieopakowanych;

6) przechowywania w lokalu handlowym i sprzedaży drożdży nieopatrzonych opaską podatkową;

7) sprzedaży drożdży po innych cenach niż określone przez Ministra Skarbu (art. 57 ust. 7);

8) wytwarzania roztworów kwasu octowego o koncentracji niższej niż 80%.

2. Minister Skarbu może na warunkach ustalonych w drodze rozporządzenia zezwalać drożdżownio n na wyjątki od przepisu ust. 1 pkt 5) co do pozafabrycznych składnic drożdży".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) wraz z późniejszymi zmianami, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3 Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

21.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie organizacji i zakresu uprawnień urzędów likwidacyjnych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. z Nr. 64, poz. 360 z dnia 29 listopada 1946 r.)

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Dekret powołany w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznacza dekret z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), a artykuły powołane w tym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły tegoż dekretu.

§ 2. We wszystkich sprawach z zakresu prawa administracyjnego, należących do właściwości urzędów likwidacyjnych, stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), z jego późniejszymi zmianami i uzupełnieniami. Od orzeczeń okręgowych urzędów likwidacyjnych służy odwołanie do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, a od orzeczeń okręgowych urzędów likwidacyjnych na obszarze Ziem Odzyskanych odwołanie do Ministra Ziem Odzyskanych. Orzeczenia Głównego Urzędu Likwidacyjnego są ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Postanowienia, zarządzenia, nakazy i zakazy, wydane przez urzędy likwidacyjne w zakresie oznaczonym w ustępie pierwszym, są tytułami wykonawczymi w rozumieniu art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342).

II. Organizacja i uprawnienia urzędów likwidacyjnych.

§ 3. Organizację i podział czynności Głównego Urzędu Likwidacyjnego oraz okręgowych urzędów likwidacyjnych określa statut organizacyjny urzędów likwidacyjnych, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 4. Likwidacja, zbycie, najem i dzierżawa majątków opuszczonych i poniemieckich należą do wyłącznej właściwości urzędów likwidacyjnych.

§ 5. Instrukcje, dotyczące zabezpieczenia majątków opuszczonych i poniemieckich oraz ich kontroli, sporządzania inwentarza i bilansów tudzież ewidencji (art. 7 ust. 3 lit. a), b) oraz d) dekretu) wydaje Minister Ziem Odzyskanych w odniesieniu do majątków położonych na obszarze Ziem Odzyskanych, a Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego względem innych majątków opuszczonych i poniemieckich.

§ 6. Przy wykonywaniu swych czynności organa urzędów likwidacyjnych mają prawo wstępu w porze dziennej na tereny i do pomieszczeń, w których może się znajdować mienie opuszczone i poniemieckie, przeglądania ksiąg i dokumentów, powoływania biegłych, badania świadków i dokonywania innych czynności niezbędnych dla ustalenia i zabezpieczenia mienia. Mają one prawo żądania pomocy innych organów państwowych i samorządowych w granicach kompetencji tych organów. Przy wykonywaniu tych czynności osoby interesowane mają prawo żądać obecności dwóch świadków według ich wyboru. Z dokonanych w tym trybie czynności sporządza się protokół.

§ 7. Do czasu przekazania majątków opuszczonych i poniemieckich w zarząd władzom, instytucjom lub osobom wymienionym w ust. 1 i 2 art. 12 dekretu urzędy likwidacyjne obowiązane są do wszelkich czynności prawnych i gospodarczych, związanych z zabezpieczeniem i zachowaniem substancji tych majątków oraz zmierzających do użytkowania ich w granicach zwyczajnych potrzeb gospodarczych.

§ 8. Do ustalania, czy dany majątek jest opuszczony lub poniemiecki właściwy jest w pierwszej instancji okręgowy urząd likwidacyjny. Ustalenie to nie narusza uprawnień osób zainteresowanych do dochodzenia swych roszczeń w drodze postępowania sądowego.

§ 9. Gdy przedmiotem umowy dzierżawy zawartej przez urząd likwidacyjny jest przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, dysponowanie prawem najmu pomieszczenia, jako składową częścią przedsiębiorstwa, należy do okręgowego urzędu likwidacyjnego, co nie uszczupla praw właściciela nieruchomości, opartych na

przepisach prawa prywatnego. Jeżeli przedsiębiorstwo znajduje się w miejscowości, w której obowiązują przepisy o publicznej gospodarce lokalami (art. 2 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu — Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr. 4, poz. 27), urzędy likwidacyjne wskazują najemcę w sposób ustalony w art. 8 powołanego wyżej dekretu, o ile nie wystąpią o przydział pomieszczenia tego przedsiębiorstwa na rzecz Skarbu Państwa.

III. Przywrócenie posiadania majątków opuszczonych.

§ 10. W sprawach o przywrócenie posiadania majątku opuszczonego w trybie określonym w art. 19 dekretu okręgowy urząd likwidacyjny wyraża zgodę po rozpoznaniu wniosku osoby uprawnionej oraz po uprzednim uzyskaniu oświadczenia właściwej władzy zarządzającej tym majątkiem. Sprzeciw tej władzy jest dla okręgowego urzędu likwidacyjnego wiążący.

§ 11. Okręgowy urząd likwidacyjny pozostawi bez rozpoznania wniosek o przywrócenie posiadania, jeżeli w danej sprawie zapadło już orzeczenie sądowe lub jeżeli zgłoszono wniosek w trybie art. 20 dekretu i toczy się postępowanie sądowe.

§ 12. Jeżeli w majątku, co do którego zgłoszono wniosek o przywrócenie posiadania w trybie art. 19 dekretu, poczynione zostały nakłady (art. 5 i 6 dekretu) lub jeżeli w odniesieniu do takiego majątku, istnieją roszczenia wynikłe z dozoru lub zarządu, okręgowy urząd likwidacyjny wyda decyzję odmowną i odeśle stronę na drogę sądową, chyba że co do wysokości, sposobu zapłaty i zabezpieczenia roszczeń z wyżej wymienionych tytułów zostanie osiągnięta ugoda ze stroną.

§ 13. Od decyzji okręgowego urzędu likwidacyjnego odmawiającej przywrócenia posiadania majątku opuszczonego w trybie art. 19 dekretu, nie służy środek prawny w administracyjnym toku instancji, natomiast stronie służy prawo dochodzenia swych praw na drodze sądowej.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

22.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ i ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 4 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji i Skarbu

w sprawie ulg taryfowych przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych przez członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządu terytorialnego.

(Przedruk Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 361 z dnia 29 listopada 1946 r.)

Na podstawie art. 1 i 2 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do ulg taryfowych przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych mają prawo:

a) pobierający stałe uposażenie członkowie organów wykonawczych związków samorządowych, a mianowicie: prezydenci i wiceprezydenci miast, burmistrzowie, wójtowie oraz stale płatni wiceburmistrzowie,

b) pobierający stałe uposażenie członkowie organów wykonawczych związków międzykomunalnych,

c) wszyscy stali pracownicy związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszyscy stali pracownicy samorządowych zakładów i urządzeń dobra publicznego.

2. Członkowie rodzin osób, wymienionych w ust. 1, korzystają z ulg taryfowych na warunkach określonych dla członków rodzin pracowników państwowych.

§ 2. Prawo do ulg taryfowych nie przysługuje pracownikom:

1) zatrudnionym w przedsiębiorstwach samorządowych,

2) płatnym tygodniowo lub dniówkowo,

3) zatrudnionym doraźnie,

4) zatrudnionym przy pracach sezonowych oraz

5) pracownikom, których praca w związku samorządowym lub międzykomunalnym oraz w samorządowych zakładach i urządzeniach dobra publicznego ma charakter zajęcia dodatkowego.

§ 3. 1. Członkowie organów wykonawczych oraz pracownicy związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz pracownicy samorządowych zakładów i urządzeń dobra publicznego, tudzież członkowie ich rodzin (§ 1 ust. 2) korzystają z ulg taryfowych za okazaniem legitymacji służbowej.

2. Do wystawiania takich legitymacji są powołane:

w odniesieniu do prezydentów i wiceprezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi — Ministerstwo Administracji Publicznej,

w odniesieniu do prezydentów i wiceprezydentów innych miast wydzielonych — urzędy wojewódzkie,

w odniesieniu do wojewódzkich związków samorządowych — wojewodowie lub wyznaczeni przez nich urzędnicy

w odniesieniu do pracowników m. st. Warszawy i m. Łodzi i wszystkich miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz pracowników zakładów i urządzeń dobra publicznego tych miast — prezydenci tych miast bądź wiceprezydenci lub upoważnieni przez prezydentów pracownicy zarządów miejskich,

w odniesieniu do burmistrzów, wice-burmistrzów, wójtów, podwójcich i pracowników powiatowych związków samorządowych miast niewydzielonych i gmin wiejskich oraz pracowników zakładów i urządzeń dobra publicznego tych związków samorządu terytorialnego — przewodniczący wydziałów powiatowych lub upoważnieni przez nich pracownicy,

w odniesieniu do prezesów i członków zarządów związków międzykomunalnych — Ministerstwo Administracji Publicznej, jeżeli w skład związku międzykomunalnego wchodzi gmina m. st. Warszawy albo gmina m. Łodzi,

w odniesieniu do innych związków międzykomunalnych — urząd wojewódzki, właściwy terytorialnie ze względu na siedzibę zarządu związku międzykomunalnego, a w odniesieniu do pracowników związków międzykomunalnych — prezesi zarządów tych związków.

3. Władze, wystawiające legitymacje dla członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych i związków międzykomunalnych oraz pracowników samorządowych zakładów i urządzeń dobra publicznego, wystawiają również legitymacje dla żon uprawnionych.

Imiona i wiek dzieci uprawnionych do korzystania z ulgi taryfowej wpisuje się do legitymacji rodziców.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Czajkowski
w/z Minister Komunikacji: Wincenty Jastrzębski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

23.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 7 listopada 1946 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 68, poz. 374, z dnia 15 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 45 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 94, poz. 808) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 963) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 69, poz. 637, z 1937 r. Nr 87, poz. 627 i z 1945 r. Nr 24, poz. 142) § 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 10. Wysokość opłaty za ogłoszenie o rejestracji przewidziane w art. 21 ustanawia się na zł 450, a za ogłoszenie o zmianie statutu, przewidziane w art. 28, na zł 300.

Za ogłoszenie o rejestracji statutu ochotniczej straży pożarnej ustanawia się opłatę w wysokości zł 150, a za ogłoszenie o zmianie statutu tejże straży — opłatę w wysokości zł 75.

Co do wysokości opłat za odpisy i wyciągi z rejestru mają zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy o opłatach stemplowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Czajkowski

24.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 9 listopada 1946 r.

o zmianie taryfy opłat za czynności urzędów stanu cywilnego i władz nadzorczych.

(Przedruk Dz. U. R. P. Nr 64. poz. 362 z dnia 29 listopada 1946 r.)

Na podstawie art. 89 ust. 1 prawa o aktach stanu cywilnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 48. poz. 272) zarządzam, co następuje:

§ 1. Opłaty za czynności urzędowe urzędów stanu cywilnego oraz za czynności urzędowe władz nadzorczych, ustalone §§ 109 i 113 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 304), podwyższa się trzykrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

25.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 9 listopada 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1946 r. o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym.

(Przedruk Dz. U. R. P. Nr 64. poz. 363 z dnia 29 listopada 1946 r.)

Na podstawie art. 4 i art 7 ust. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1946 r. o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 26. poz. 172) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 10. 1. Jednorazową zapomogę pośmiertną wypłaca się w wysokości miesięcznego zarobku, podług którego zmarły był ostatnio ubezpieczony, z tym zastrzeżeniem, że zapomoga ta nie może wynosić mniej niż 3.000 zł i więcej niż 15.000 zł.

2. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych oraz zwrotu składek z powodu zamążpójścia, wpłaconych po dniu 1 września 1939 r. przyjmuje się zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł. Dla zwrotu składek wpłaconych do dnia 1 września 1939 r., stosuje się mnożnik 15-krotny.

3. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy dla wdowy z powodu ponownego zamążpójścia przyjmuje się w ubezpieczeniu emerytalnym — 50% renty ubezpieczonego zaś w ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych — 25% podstawy wymiaru, określonego w § 5 ust. 2".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

26.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 11 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu

w sprawie unormowania obrotu zbożem i produktami przemiału.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 375, z dnia 15 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 1, 2, 5 i 6 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prowadzenie hurtowego handlu zbożem (żytem, pszenicą, jęczmieniem, owsem, gryką i prosem) lub produktami przemiału dozwolone jest przedsiębiorstwom, które odpowiadają następującym warunkom:

a) prowadzą prawidłową księgowość,
b) posiadają odpowiednie magazyny oraz dysponują odpowiednimi środkami przewozowymi,
c) uzyskały zezwolenia właściwych władz w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu,
d) kierownik przedsiębiorstwa posiada odpowiednie kwalifikacje fachowe.

§ 2. Ustala się następujące rodzaje zezwoleń na handel zbożem lub produktami przemiału:

a) zezwolenie „A" uprawniające na obszarze całego Państwa do handlu hurtowego na rachunek własny i komisowy wszystkimi lub niektórymi spośród wymienionych wyżej artykułów,
b) zezwolenie „B" uprawniające do skupu zboża na obszarze danego województwa oraz do zbywania zboża i obrotu produktami przemiału.

§ 3. Nie wymaga zezwoleń, przewidzianych w § 2, zakup zboża lub produktów przemiału przez instytucje i centrale aprowizacyjne, dokonywany dla zaopatrzenia pracowników lub podopiecznych, od przedsiębiorstw lub młynów handlowych. Listy instytucji uprawnionych ogłasza Minister Aprowizacji i Handlu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Aprowizacji i Handlu.

§ 4. Minister Aprowizacji i Handlu ustali:

a) warunki, jakim winien odpowiadać kierownik przedsiębiorstwa oraz urządzenia magazynowe i środki przewozowe,

b) terminy, w jakich przedsiębiorstwa uzyskujące zezwolenie winny tych warunków dopełniać pod rygorem cofnięcia zezwolenia.

§ 5. 1. Zezwoleń „A“ udziela Minister Aprowizacji i Handlu na czas określony nie krótszy niż na okres jednego roku:

a) spółdzielniom — na podstawie wniosków, zgłaszanych przez „Społem“ Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P.,

b) przedsiębiorstwom opartym na kapitale prywatnym — na podstawie wniosków zgłaszanych przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych. Do czasu reaktywowania Związku Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie pełni funkcję Związku.

2. Zezwoleń „B“ udziela na czas określony nie krótszy niż na okres jednego roku, właściwy wojewoda:

a) spółdzielniom — na podstawie wniosków zgłaszanych przez Okręgowy Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P. „Społem“,

b) przedsiębiorstwom opartym na kapitale prywatnym na podstawie wniosków zgłaszanych przez terytorialnie właściwe Izby Przemysłowo-Handlowe.

3. Przedsiębiorstwom, nie wymienionym w ust. 1 i 2, udziela zezwoleń „A“ Minister Aprowizacji i Handlu, zezwoleń „B“ — właściwy wojewoda na podstawie bezpośrednich zgłoszeń.

4. Zezwolenie może być cofnięte przed upływem terminu na jaki je wydano w przypadku niewypełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień.

5. Ubiegającym się o zezwolenie przysługuje prawo odwołania do władzy udzielającej zezwolenie w przypadku nieobjęcia ich zgłoszeń wnioskami.

6. Od decyzji wojewody, odmawiającej udzielenia zezwolenia lub cofającej zezwolenie, przysługuje prawo odwołania do Ministra Aprowizacji i Handlu.

§ 6. 1. Zezwolenie „A“ uprawnia wyłącznie centrale i oddziały (filie) wymienione w zezwoleniu na terenie całego Państwa do:

a) zakupu zboża od przedsiębiorstw handlowych posiadających zezwolenie „A“ lub „B“ oraz produktów przemiału od tychże przedsiębiorstw handlowych i młynów handlowych,

b) oddawania zboża do przemiału,

c) zbywania zboża przedsiębiorstwom handlowym, posiadającym zezwolenie „A“ lub „B“, młynom handlowym oraz innym uprawnionym do nabycia,

d) zbywania produktów przemiału przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenie „A“ lub „B“ oraz innym uprawnionym do nabycia.

2. Minister Aprowizacji i Handlu może upoważnić posiadaczy zezwoleń „A“ do nabywania zboża od młynów handlowych.

3. Zezwolenie „B“ uprawnia na terenie danego województwa do:

a) skupu zboża,

b) zakupu od młynów gospodarczych zboża i produktów przemiału pochodzących z opłat przemiałowych, pobieranych przez młyny w naturze (miarek),

c) oddawania zboża do przemiału,

d) zbywania zboża przedsiębiorstwom handlowym, posiadającym zezwolenia „A“ lub „B“, młynom handlowym oraz innym uprawnionym do nabycia,

e) zbywania produktów przemiału przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenia „A“ lub „B“ oraz innym uprawnionym do nabycia,

f) zakupu produktów przemiału od przedsiębiorstw handlowych, posiadających zezwolenia „A“ lub „B“, i młynów handlowych.

4. Zezwolenie „B“ uprawnia także:

a) do nabywania i przywozu z obszaru całego Państwa na teren województwa, objętego zezwoleniem, zboża od przedsiębiorstw handlowych, posiadających zezwolenie „A“ lub „B“, oraz produktów przemiału od tychże przedsiębiorstw i od młynów handlowych,

b) do zbywania i wywozu z terenu województwa, objętego zezwoleniem na obszar całego Państwa zboża i produktów przemiału przedsiębiorstwom handlowym, posiadającym zezwolenie „A“ lub „B“, oraz zboża młynom handlowym.

5. Przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenie „A“ przysługuje prawo ubiegania się dla niewymienionych w zezwoleniu oddziałów (filii) o zezwolenie „B“ w trybie przewidzianym w § 5 niniejszego rozporządzenia.

6. Zezwolenia „A“ i „B“ nakładają na ich posiadaczy następujące obowiązki:

a) dokonywania zakupów zboża i produktów przemiału na zlecenia i rachunek Państwa (Min. Apr. i Handlu),

b) utrzymywania na koszt Państwa (Min. Apr. i Handlu) rezerw zboża i produktów przemiału,

c) inne obowiązki, które nałożyć może Minister Aprowizacji i Handlu zgodnie z § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Minister Aprowizacji i Handlu może zobowiązać posiadaczy zezwoleń „A“ i „B“ do:

a) dokonywania zakupów zboża i produktów przemiału na zlecenie i rachunek Państwa wyłącznie na określonych terenach kraju,

b) okresowego składania sprawozdań o wysokości obrotów i stanie bieżących zapasów,

c) ujawniania warunków dokonanych tranzakcji,

d) otwierania lub likwidowania oddziałów (filii),

e) należenia do giełd towarowych (zbożowych).

§ 8. 1. Przemiał zboża dokonywany być może w młynach handlowych i w młynach gospodarczych.

2. Przez młyny handlowe rozumie się przedsiębiorstwa młynarskie, których zdolność przemiałowa na dobę wynosi powyżej 10 ton.

3. Przez młyny gospodarcze rozumie się przedsiębiorstwa młynarskie o zdolności przemiałowej do 10 ton na dobę.

4. Minister Aprowizacji i Handlu może na wniosek właściwego wojewody w przypadkach, uzasadnionych stanem technicznym młynów oraz ich znaczeniem do aprowidowania rynku, uznać za młyn handlowy również młyn o zdolności przemiałowej na dobę od 5 do 10 ton.

§ 9. 1. Prowadzenie młyna handlowego dozwolone jest, jeśli przedsiębiorstwo:

a) prowadzi prawidłową księgowość,

b) posiada odpowiednie magazyny oraz dysponuje odpowiednimi środkami przewozowymi;

c) uzyska zezwolenie właściwych władz (zezwolenie „C“) w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu,

d) oraz jeśli kierownik młyna posiada odpowiednie kwalifikacje fachowe.

2. Przepisy § 4 niniejszego rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie.

3. Od obowiązku uzyskania zezwolenia są zwolnione przedsiębiorstwa młynarskie, będące pod zarządem Państwa lub prowadzone we własnym zakresie przez związki samorządu terytorialnego.

4. Młynom spółdzielczym zezwoleń udziela Minister Aprowizacji i Handlu na podstawie wniosków zgłaszanych przez terytorialnie właściwe Okręgi Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem“, zaś młynom opartym na kapitale prywatnym na podstawie wniosków zgłoszonych przez terytorialnie właściwe Izby Przemysłowo-Handlowe. Wnioski powyższe składa się za pośrednictwem urzędów wojewódzkich (Wydziału Apr. i Handlu), a w Warszawie i Łodzi Zarządów Miejskich. Innym młynom zezwoleń udziela Minister Aprowizacji i Handlu na podstawie wniosków. zgłoszo-

nych przez urzędy wojewódzkie (Wydziały Apr. i Handlu), a w Warszawie i Łodzi — Zarządy Miejskie.

5. Zezwoleń udziela się na czas określony, nie krótszy niż na okres jednego roku.

6. Cofnięcie zezwolenia przed upływem terminu, na jaki je wydano, może nastąpić w przypadku niewypełnienia przez młyn obowiązków lub przekroczenia uprawnień.

§ 10. 1. Młyny handlowe mają prawo:

a) zakupu zboża na cele przemiału od przedsiębiorstw handlowych, posiadających zezwolenia „A" i „B",
b) skupu zboża na cele przemiału od rolników na terenie danego województwa,
c) przyjmowania zboża do przemiału,
d) przemiału zboża i zbywania produktów przemiału przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenia „A" lub „B" oraz innym uprawnionym do nabycia.

2. Minister Aprowizacji i Handlu może zezwolić młynom handlowym na sprzedaż zboża przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenia „A".

3. Młyny handlowe mają obowiązek:

a) przemiału zboża na zlecenie Państwa,
b) magazynowania zboża i produktów przemiału na zlecenie Państwa.

4. Minister Aprowizacji i Handlu może zobowiązać młyny handlowe do:

a) okresowego składania sprawozdań o wysokości obrotów i stanie zapasów,
b) ujawniania warunków zakupów, przemiału i sprzedaży,
c) odstępowania na rzecz Państwa części lub całości zapasów zboża i produktów przemiału po cenach rynkowych.

§ 11. 1. Prawo prowadzenia młyna gospodarczego uzależnia się od dopełnienia obowiązku rejestracji.

2. Rejestrację przeprowadzają:

a) młynów spółdzielczych — terytorialnie właściwe Okręgi Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.,
b) młynów opartych na kapitale prywatnym — terytorialnie właściwe Izby Przemysłowo-Handlowe,
c) pozostałych młynów — urzędy wojewódzkie (Wydziały Apr. i Handlu), a w Warszawie i Łodzi — Zarządy Miejskie.

3. Młyny gospodarcze są uprawnione wyłącznie do:

a) przemiału zboża na zlecenie rolnika oraz przedsiębiorstwa handlowego, posiadającego zezwolenie „A" lub „B",
b) zbywania zboża i produktów przemiału, pochodzących z opłat przemiałowych, pobieranych w naturze (miarka), przedsiębiorstwom handlowym posiadającym zezwolenie „B" oraz innym uprawnionym do nabycia.

§ 12. 1. Przedsiębiorstwa, przetwarzające zboże (browary, palarnie kawy i t. p.), mają prawo nabywania zboża wyłącznie od przedsiębiorstw handlowych, posiadających zezwolenia „A" lub „B", lub od producentów.

2. Przedsiębiorstwa, przetwarzające produkty przemiału (piekarnie, cukiernie, makaroniarnie i t. p.), mają prawo nabywania produktów przemiału hurtowo wyłącznie od młynów handlowych lub przedsiębiorstw handlowych, posiadających zezwolenia „A" lub „B".

3. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w drodze zarządzenia unormuje działalność przedsiębiorstw rozprowadzających materiały siewne.

§ 13. 1. Istniejące przedsiębiorstwa handlowe oraz młyny handlowe, dla prowadzenia których wymagane jest zezwolenie „A", „B" lub „C", winny w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wystąpić o objęcie ich wnioskami przewidzianymi w § 5 i 9.

2. W tymże terminie istniejące młyny gospodarcze winny zadość uczynić obowiązkowi rejestracji (§ 11).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Mikołajczyk
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik.
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Czajkowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

27.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 1 grudnia 1946 r.

o powołaniu Delegata Ministra Ziem Odzyskanych do przeprowadzenia akcji przyjęcia wniosków i wydania aktów nadania w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 13. IX. 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Celem sprawnego i prawidłowego przeprowadzenia akcji przyjęcia wniosków i wydania aktów nadania w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska, wszczętej na podstawie zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 sierpnia 1946 r. w sprawie przeprowadzenia czynności przygotowawczych do uregulowania prawa własności w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzykanych powołuje się na okres przejściowy do dnia 31 grudnia 1947 r. Delegata Ministra Ziem Odzyskanych, nazywanego w dalszych paragrafach niniejszego zarządzenia Delegatem akcji uwłaszczeniowej.

§ 2.

Delegat akcji uwłaszczeniowej personalnie podlega Ministrowi Ziem Odzyskanych zaś służbowo i w zakresie wykonywania swych funkcji podlega Dyrektorowi Departamentu Osiedleńczego Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 3.

Siedzibą Delegata akcji uwłaszczeniowej jest miasto Wrocław.

§ 4.

Delegat akcji uwłaszczeniowej spełnia swe funkcje i zadania w terenie bezpośrednio oraz za pośrednictwem wojewódzkich inspektorów nazywanych w dalszych paragrafach „wojewódzkimi inspektorami akcji uwłaszczeniowej".

§ 5.

Ustanawia się stanowiska wojewódzkich inspektorów akcji uwłaszczeniowej, po jednym w każdym województwie (ekspozyturze) Ziem Odzyskanych.

§ 6.

Do zadań i uprawnień Delegata akcji uwłaszczeniowej należy:

a) kontrola działalności wydziałów i referatów osiedleńczych oraz wojewódzkich i powiatowych oddziałów Państwowego Urzędu Repatriacyjnego w zakresie prac związanych z wykonaniem dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska, jak również zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 sierpnia 1946 r. w sprawie przeprowadzenia czynności przygotowawczych do uregulowania prawa własności w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzyskanych oraz wydania naczelnikom wydziałów i kierownikom referatów osiedleńczych jak również dyrektorom i naczelnikom oddziałów P.U.R. poleceń, celem usunięcia stwierdzonych niedomagań;

b) wykonanie nadzoru nad pracami komisyj wnioskowych oraz wojewódzkich i powiatowych komisyj osadnictwa rolnego, z wyłączeniem ingerencji odnośnie wydawania orzeczeń, należących do zakresu działania tych ostatnich na podstawie art. 35 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska;

c) wykonanie dyrektyw dyrektora Departamentu Osiedleńczego Ministerstwa Ziem Odzyskanych w zakresie wykonania obowiązków i uprawnień określonych pod „a" i „b" niniejszego paragrafu.

§ 7.

Etaty biurowe kancelarii Delegata akcji uwłaszczeniowej ustala Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8.

Delegata akcji uwłaszczeniowej mianuje i zwalnia Minister Ziem Odzyskanych.

Wojewódzkich inspektorów akcji uwłaszczeniowej mianuje i zwalnia Minister Ziem Odzyskanych na wniosek Delegata akcji uwłaszczeniowej.

Pracowników swej kancelarii mianuje i zwalnia w ramach normalnych etatów Delegat akcji uwłaszczeniowej.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1946 r.

Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

28.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 6 listopada 1946 r.

w sprawie rejestracji, znakowania i magazynowania skór wyprawionych lub wygarbowanych i obrotu skórami.

Na podstawie art. 3 i 4 dekretu z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 281) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Artykuły powołane w zarządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dn. 19. IX. 1946 r. o obrocie skórami (Dz. . R. P. Nr. 49, poz. 281).

§ 2.

Obowiązek rejestracji skór, wymienionych w art. 3 winien być dopełniony w powiatowej władzy administracji ogólnej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania posiadacza skór lub siedziby, w przypadku, gdy posiadaczem skór jest osoba prawna.

§ 3.

Rejestracji dokonywa się przez złożenie wypełnionej deklaracji, według wzoru, stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia. Deklaracja winna być wypełniona w czterech egzemplarzach, z których jeden poświadczony przez władzę powiatową administracji ogólnej, zostaje wydany posiadaczowi skór i stanowi dowód wykonania obowiązku rejestracji.

Dwa egzemplarze deklaracji zostaną przesłane, zgodnie z § 4 Centrali Zbytu Przemysłu Skórzanego, a jeden egzemplarz pozostaje w aktach władzy administracji ogólnej.

§ 4.

Po upływie zakreślonego art. 3 dekretu czasokresu rejestracji, powiatowe władze administracji ogólnej sporządzą zestawienie ilości dokonanych rejestracyj i wraz z dwoma egzemplarzami deklaracyj, prześlą w terminie siedmiodniowym Centrali Zbytu Przemysłu Skórzanego.

§ 5.

Skóry zarejestrowane lub nie podlegające, z uwagi na ich ilość obowiązkowi rejestracji mogą być przedmiotem wolnego obrotu w terminie 3-ch miesięcy od dnia wejścia w życie dekretu z dn. 19 września 1946 r. o obrocie skórami.

Po upływie powyższego terminu przedmiotem obrotu mogą być jedynie skóry oznakowane przez Centralę Zbytu Przemysłu Skórzanego.

Skóry bez takiego oznakowania w ilościach nieprzekraczających 5 kg skóry twardej i dwóch m² skóry miękkiej mogą być przedmiotem zużycia w granicach własnych potrzeb posiadacza i jego rodziny.

§ 6.

Skóry wyprawione lub wygarbowane, wymienione w art. 1 ust. 3 winny być oznakowane na mizdrze przez zakład wyprawiający lub garbujący skóry stemplem oznaczającym ten zakład, miejsce i czas produkcji oraz rozmiar skóry.

§ 7.

Centrala Zbytu Przemysłu Skórzanego winna skóry wyprawione lub wygarbowane, przeznaczone do obrotu oznakować ponadto na mizdrze w sposób następujący:

a) skóry podeszwowe branzlowe, pasowe roślinne, pasowe chromowe, surowcowe i pergaminowe na całej powierzchni stemplem taśmowym na krzyż farbą trwałą niezmywalną.

b) skóry blankowe, juchtowe i wierzchnie — kilku odciskami stempla po całej powierzchni również farbą o powyższych właściwościach.

§ 8.

Skóry wyprawione lub wygarbowane rozdzielone w miarę możności według rodzajów i gatunków, winny być magazynowane w miejscach suchych, przewiewnych nie narażających skóry na niszczenie.

§ 9.

Sprzedaż skór wyprawionych lub wygarbowanych odbywać się będzie na podstawie rozdzielników Ministerstwa Przemysłu.

Minister Przemysłu określi ilość skóry przeznaczonej do obrotu i wyznaczy kontygenty, jakie mają być przydzielone instytucjom przez siebie wskazanym dla dalszego rozprowadzenia między ludnością.

§ 10.

Ceny zakupu i sprzedaży skór wyprawionych lub wygarbowanych będą ustalone przez Ministra Przemysłu i opublikowane w Monitorze Polskim.

§ 11.

Osoby zajmujące się obrotem skórami wyprawionymi lub wygarbowanymi winny posiadać dowód stwierdzający nabycie tych skór, przez Centralę Zbytu Przemysłu Skórzanego lub instytucje wymienione w § 9.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu: H. Minc.

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 6 listopada 1946 r. w sprawie rejestracji, znakowania i magazynowania skór wyprawionych lub wygarbowanych i obrotu skórami.

DEKLARACJA

o rejestracji skór wyprawionych lub wygarbowanych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 281) zgłaszam do rejestracji posiadane skóry:

1) nazwisko i imię posiadacza: . . . .
2) miejsce zamieszkania lub siedziba: . . . . .
3) zawód: . . . .
4) miejsce magazynowania skór . . . .
5) oznaczenie skóry i ilość: . . . .

Oznaczenie skóry	podeszwowa	branzlowa	pasowa	blankowa	juchtowa	wierzchowa	inne
ilość w kg lub w m²							

6) Data i miejsce rejestracji . . . .

Podpis posiadacza . . . .

Starostwo powiatowe (Grodzkie) w . . . . . stwierdza, że deklaracja niniejsza została złożona w dniu . . . .

M P (—) . . . .

29.

ZARZĄDZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU przy PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

z dnia 31 sierpnia 1946 r.

w sprawie opłat katastralnych.

(Przedr. z Mon. Polsk. Nr 131 z dnia 25 listop. 1946 r.)

Na podstawie art. 3 lit. d. dekretu z dnia 30. III. 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 58) oraz par. 2 lit. e. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 maja 1945 r. o organizacji Głównego Urzędu Pomiarów Kraju (Dz. U. Nr. 18, poz. 102) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza się, co następuje:

§ 1.

L. p.	TYTUŁY OPŁAT	Zł
	A. Prace kreślarskie i pisarskie	
1a	Za kopie map katastralnych sporządzonych na papierze rys. przez przekłucie oraz na zużycie istniejących map uzupełniających dla każdego obrębu niezależnie od ilości kart opłatę zasadniczą . . .	200
	nadto za każdy punkt	8
1b	Za kopię map katastralnych sporządzonych na kalce płóciennej lub papierowej liczy się dla każdego obrębu (gminy katastralnej) niezależnie od ilości kart danego obrębu (gminy katastralnej) opłatę zasadniczą	100
	nadto za każdy punkt	5
2a	Za uzupełnienia kopii przez zestawienie rysunku z odrębnych map uzupełniających (dodat) za wszelkie plany sporządzone w innych podziałkach niż odnośna mapa lub też w sposób odmienny od przyjętego w katastrze, jak również za odrysy szkiców polowych, tudzież za inne prace rys. niewymienione w niniejszej taryfie, oblicza się w/g zużytego czasu, licząc za każde rozpoczęte ½ godziny pracy	60
2b	Za uzupełnienie do stanu najnowszego lub ponowne poświadczenie przedłożonego przez strony odpisu, wyciągu lub kopii mapy (odbitki), za sporządzenie planu podziału rent oraz za inne niewymienione w taryfie prace pisarskie za każde ½ godziny pracy	40
2c	Za sporządzenie zestawienia kart obrębu (gm. kat.) za każde ½ godz. pracy	40
3a	Za znajdujące się na składzie zapasowe odbitki litograficzne map z drukowanymi numerami parcel od arkusza	600
	bez numerów parcel od arkusza	400
3b	Za znajdujące się na składzie zapasowe odbitki litograficzne zarysów pomiarowych (szkiców polowych) w formacie ½ arkusza	200
3c	Za sporządzenie światłokopii map, zarysów pomiarowych itp. z posiadanych lub dostarczonych matryc pobiera się każdy 1 dm² przy powierzchni rysunku do 10 dm²	8
	przy powierzchni rysunku:	
	od 10 dm² do 25 dm²	6
	od 25 dm² do 50 dm²	4
	podad 50 dm²	3
4a	Za odpisy i wyciągi z ksiąg i akt katastralnych liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronicę druku	50

UWAGI

Do L p. 1.

Ilość punktów stanowi suma ha parcel, budynków i odcinków bonitacyjnych. Odcinki bonitacyjne uwidacznia się tylko na żądanie stron.

Ilości ha częściowo uwidocznionych parcel sąsiednich nie liczy się.

Do L. p. 1, 2 i 3 c.

Papier rys., kalkę płócienną, papierową i papier światłoczuły dostarcza strona.

W wypadku dostarczenia powyższych materiałów przez urząd, ceny reguluje Wydział Pomiarów. Odrysy z zarysów pomiarowych i szkiców polowych sporządza personel katastralny.

Do L. p. 2.

Kalkulacja płacy za godzinę oparta jest na średniej wydajności pracy rutynowanego pracownika katastralnego.

Do L. p. 3 a i 3 b

Odbitek litograficznych nie wolno dzielić na części.

Za znajdujące się na składzie odbitki map o wymiarach ½, ¼ i ⅛ arkusza zalicza się opłatę w tym samym stosunku.

Do L. p. 3.

W razie braku matrycy do sporządzenia światłokopii urząd sporządza matrycę na pisemne żądanie strony, pobierając 50% należności w/g L. p. 1 b. W tym wypadku strona otrzymuje pierwszy egzemplarz światłokopii bezpłatnie.

Za uzupełnienie odbitek litograficznych lub światłokopii numerami parcel za każdą parcelę 1 zł.

Do L. p. 4.

Strony tytułowej nie liczy się. Formularze, których całość rozmieszczona jest na dwóch stronach, należy uważać za jednostronicowe.

Do L. p. 1—4.

1. Władzom państwowym przysługuje prawo bezpłatnego sporządzania przez własny, fachowy personel kopii, odpisów i wyciągów, potrzebnych dla celów ściśle służbowych. Dokumenty te nie podlegają sprawdzaniu oraz zaopatrzeniu w pieczęcie i podpisy referatów (Wydziałów) pomiarów. Zgłaszający się personel władz państwowych winien w takich wypadkach wykazać się pismem odnośnej władzy, stwierdzającej potrzebę wykonania odpisu, wyciągu lub kopii dla celów ściśle służbowych.

2. Mierniczowie przysięgli i ich rejestrowani praktykanci, tudzież techniczni urzędnicy samorządowi, o ile sami wykonują powyższe prace w ramach przepisów pkt. 50 i 51 instrukcji katastralnej II. płacą 50 proc.

W czasie pełnienia tych czynności pozostają odnośni pracownicy pod nadzorem personelu katastralnego.

L. p.	TYTUŁY OPŁAT	Zł	UWAGI
4b	Za odpisy protokołów pomiarowych, zawierających szkice graniczne, liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku	75	3. Odpisy i wyciągi dla zawiązujących się spółek wodnych wolne są od opłat taryfowych. Wolne od opłat są także wszelkie odpisy i wyciągi żądane przez Państwowe Zakłady dla umysłowo chorych i Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej, o ile są potrzebne dla zabezpieczenia pretensji Skarbu Państwa, bez względu na to, czy prace te wykonuje zainteresowana władza własnymi siłami, czy też urzędnicy katastralni. Uwierzytelnienie powyższych odpisów i wyciągów dokonuje się bezpłatnie. 4. Do sporządzania dokumentów przewłaszczeniowych uprawnione są jedynie władze miernicze (Wydziały i Referaty Pomiarów).
	B. Prace pomiarowe z urzędu		
5	Za pomiary podczas urzędowego pobytu powiatowego mierniczego w gminie, dotyczace wyłącznie podziału gruntu, zalicza się od każdej posiadłości opłatę zasadniczą . . . . nadto od każdych choćby rozpoczętych 0.5 ha wydzielonej powierzchni	80 30	Do L. p. 5. Jeżeli pomiar obejmuje kilka parcel, położonych w różnych miejscach tego samego obrębu (gminy katastralnej) należy wymierzyć opłatę zasadniczą tylko jeden raz, a następnie po 30 zł za każde 0,5 ha. *Uwaga wyłącznie dla województw południowych.* Za przeprowadzenie podziałów w operacie katastralnym w wypadkach przewidzianych w ust. a b. art. 1 ces. rozporządzenia z 1. 6. 1914 roku (austr. Dz. U. P. Nr 117) zalicza się należność w/g L. p. 7 b i 1/4 część należności w/g L. p. 5, przyczym wszystkie parcele działowe jednego nabywcy objęte jednym planem w tej samej gminie katastralnej należy uważać za jedną grupę. Za pomiary zmian w przedmiocie i uprawie zalicza się połowę należności w/g L. p. 5, gdy jednak zachodzi równocześnie także zmiana w osobie właściciela całą należność w/g L. p. 5 i 7 a lub b.
6	Za prace kancelaryjne związane z obliczeniem powierzchni w powiatach rekonstruowanych, za każdą godzinę pracy	75	Do L. p. 5 i 7. Pobór należności wyszczególnionych pod L. p. 5 i 7 niniejszej taryfy, tudzież grzywień na podstawie art. 2 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 155) uskuteczniа się równocześnie z należnościami ewidencyjnymi.
	C. Czynności urzędowe potrzebne do utrzymania w aktualności operatów katastralnych		Do L. P. 7 a. Należność wymierza się od każdego poszczególnego aktu, mocą którego przechodzi własność od jednego właściciela do drugiego. Jeżeli uchwała sądowa lub wykaz zmian ark/zgłoszeń) obejmuje nieruchomości zapisane, w kilku art. (ark), posiadłości tej samej gromady (gminy katastr.), opłatę w wysokości 30 zł zalicza się tylko za pierwszy artykuł (ark), za każdy dalszy po 10 zł.
7a	Za przepisanie zmian w posiadaniu opłacają nowonabywcy	30	W razie przepisania pewnej nieruchomości na nowonabywców w niewydzielonych częściach, wymierzoną należność taryfową rozdziela się na wszystkich nowonabywców w stosunku do wysokości udziałów. Do L. p. 7 b. Przy fizycznych podziałach nieruchomości między współposiadaczy opłacają należność wszyscy właściciele, którzy otrzymali odrębne własności.
7b	Za przepisanie poszczególnych parcel, przechodzących jednym aktem prawnym na nowonabywców, opłata zasadnicza . . . . nadto od każdych choćby częściowo rozpoczętych 10 parcel	30 15	Przy sporządzeniu matrykuły (ark.) posiadłości dla zrekonstruowanych gromad (gmin katastr.) zalicza się 50% należności. Do L. p. 7. Należności nie wymierza się, gdy nieruchomości: a) przechodzą na własność Państwa; b) prostuje się z powodu usterek powstałych przez błędny wpis nazwiska właściciela, par. itp. c) ulegają zmianom na skutek scalenia.

L. p.	TYTUŁY OPŁAT	Zł	UWAGI
	D. Prace pomiarowe na żądanie stron		Do L. p. 8. Za sporządzenie projektu w gminach miejskich, pobiera się o 100% więcej. Do L. p. 9, 10 i 11. a) Za niezwłoczne wykonanie prac, a więc poza kolejnością przyjętych zamówień, podwyższa się opłaty o 25%. Podwyżkę tę stosuje się również za sporządzanie tych dokumentów pomiarowych, które konieczne są do załatwienia wniosku. b) W razie zaginięcia map całą należność podwyższa się w województwach półn. i zach. o 50%, południowych o 100%, nie wyklucza to pobierania opłaty z tytułu od a). W przypadku a), b) zamawiający winien pisemnie wyrazić swą zgodę. Za czynności pomiarowe prócz opłaty zasadniczej dolicza się także: 1. koszty sporządzenia potrzebnych dokumentów pomiarowych, 2. wynagrodzenie użytych przy pomiarach pomocników pomiarowych o ile nie zostali przydzieleni przez strony, 3. ewentualne opłaty pocztowe i koszty opakowania. Strony są nadto obowiązane do dostarczenia materiałów na znaki graniczne i pomiarowe. Czas pracy łącznie z podróżą liczy się do 4 godzin jako 1/2 dnia, ponad 4 godziny jako cały dzień. Pozycja taryfy pod L. p. 11, o ile dotyczy pomiarów dróg, kolei, kanałów, ma zastosowanie tylko na obszarze województw zachodnich.
8	Za kameralne sporządzanie projektu parcelacyjnego zalicza się od każdej działki do 1 ha . . .	100	
	za każdy dalszy ha	50	
9	Za przeprowadzenie podziału gruntów pobiera się zwrot kosztów podróży, diety urzędnika, oraz od każdej posiadłości, leżącej w jednym omiedzowaniu opłatę zasadn.	300	
	nadto za każde wydzielone 1/2 ha w otwartym terenie	100	
	w zabudowanym: w mieście	300	
	we wsi	150	
10	Za przeprowadzenie podziału gruntu na podstawie zatwierdzonego planu parcelacyjnego lub scaleniowego dla celów rozbudowy miast i osiedli zalicza się zwrot kosztów podróży i diety urzędnika oraz opłatę pomiarową do 10 działek od jednej działki do 1 ha	200	
	za każdy dalszy ha	100	
	za każdą następną działkę	100	
11	Za pomiar dróg, kolei, kanałów itp. tudzież za ustalenie granic i inne pomiary zalicza się zwrot kosztów podróży i diety urzędnika oraz opłatę pomiarową za każdy dzień pracy polowej . . .	500	
	za 1/2 dnia	250	

§ 2.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Wydział Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego może w drodze wyjątku odpowiednio zniżyć opłatę za pomiar aż do wysokości faktycznie poniesionych kosztów.

Za prace wykonane dla władz państwowych zalicza się faktycznie poniesione koszty.

Na koszty te składają się:

a) w odniesieniu do prac pomiarowych: diety, koszty podróży urzędnika oraz należności wynikające z uwag do L. p. 8—11,

b) w odniesieniu do prac kameralnych 50% opłat przewidzianych w taryfie,

c) ewentualne należności za papier, kalkę i t. p. zgodnie z uwagami do L. p. 1, 2 i 3c oraz opłaty pocztowe.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z dniem tym traci moc obowiązującą zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 30 października 1945 r. (Monitor Polski Nr 45, poz. 110 z 1945 r.).

30.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 31 grudnia 1946 r. Nr. Pra II/1—82/46.

o zakazie sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

Na podstawie postanowień § 5 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10. maja 1939 r. o tępieniu korówki wełnistej (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 304) i art. 108 punkt 1, litera a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19. stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 555 z r. 1936) zarządzam, co następuje:

W celu zapobieżenia rozpowszechnienia się korówki wełnistej (schizoneura langiera) zakazuje się na obszarze całego Województwa Śląsko-Dąbrowskiego sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

Osoby przewożące drzewa owocowe na drogach publicznych powinny na żądanie właściwych organów policyjnych wykazać się zaświadczeniem kupna drzewek z zaznaczeniem miejsca ich pochodzenia.

§ 2.

Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia ulegnie w trybie administracyjnym karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 30.000 zł. po myśli postanowień art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19. listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16. marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 131).

§ 3.

Nadzór nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia powierza się powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim i obowiązuje do dnia 31. grudnia 1947 r.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

31.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. 6277/II/46. Warszawa, dnia 7 grudnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

w sprawie wydziałów przedsiębiorstw miejskich.

W niektórych statutach organizacyjnych biur zarządów miejskich, opracowanych na podstawie wzorowego statutu zaleconego okólnikiem Ministerstwa Ziem Odzyskanych nr 20 (Dz. U. M. Z. O. Nr 2, poz. 24), przyłączono do wydziałów (działów) przedsiębiorstw miejskich, które zgodnie ze wskazaniami wzorowego statutu mają obejmować zakłady użyteczności publicznej i przedsiębiorstwa miejskie, również i niektóre zakłady dobra publicznego, a zwłaszcza szpitale, podporządkowując je tymczasowym kierownikom (naczelnikom) wydziałów przedsiębiorstw mimo, że w myśl § 29 wzorowego statutu sprawy szpitalnictwa miejskiego należą do referatu (działu-wydziału) zdrowia publicznego.

Stan taki niezgodny jest nie tylko z założeniami wzorowego statutu ale i z zasadniczymi wymogami odrębnego i specjalnego traktowania zagadnień, związanych z prowadzeniem zakładów dobra publicznego, które winny być ześrodkowane w specjalnych działach i pod fachowym kierownictwem.

Ministerstwo przypomina, że rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie wykonania dekretu o finansach komunalnych, przesłane Ob. Ob. Wojewodom przy piśmie Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dnia 24. 10. 1946 r. L. dz. 23834/II/5042/46, podaje wyraźne kryterium dla określenia zakładów i przedsiębiorstw, a mianowicie:

a) za zakłady i urządzenia dobra publicznego uważać należy instytucje i urządzenia związku komunalnego, z których istoty i celu wynika, iż nie są one obliczone na zysk i do ich rzędu należą np. szpitale, ambulatoria, przytułki, zakłady wychowawcze itp. (§ 8),
b) przedsiębiorstwami są zarówno przedsiębiorstwa o charakterze czysto przemysłowym lub handlowym, które z istoty powinny przynosić zyski, jak i przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej, które jakkolwiek mogą być prowadzone jako jednostki gospodarcze, samodzielne i samowystarczalne, jednakowoż nie są w zasadzie obliczone na zysk, ani traktowane jako źródła dochodów; do rzędu tych ostatnich zaliczają się np. zakłady wodociągowe, gazownie, elektrownie, tramwaje, rzeźnie, lombardy itp. (§ 14).

Ministerstwo Ziem Odzyskanych prosi Obywateli Wojewodów o podanie powyższych wyjaśnień do wiadomości wszystkich związków samorządowych podległego obszaru i zalecenie ścisłego przestrzegania podanego rozdziału organizacyjnego.

Dyrektor Departamentu
/—/ D. Quirini.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. II. 21/25/46. Katowice, dnia 3 stycznia 1946 r.

Ob. Starostowie jako
Przewodniczący Wydziału Powiatowego
w Bytomiu, Gliwicach, Głubczycach, Grodkowie, Kluczborku, Koźlu, Niemodlinie, Nysie, Oleśnie, Opolu, Prudniku, Raciborzu, Strzelcach,
Ob. Prezydenci miast wydzielonych
w Bytomiu, Gliwicach, Zabrzu, Nysie, Opolu, Raciborzu.

w sprawie wydziałów przedsiębiorstw miejskich

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości i wydania dalszych stosownych zarządzeń celem ścisłego przestrzegania podanego w załączonym piśmie okólnym Ministerstwa Ziem Odzyskanych rozdziału organizacyjnego w statutach organizacyjnych Zarządów Miejskich.

Za Wojewodę:
Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

V. Ns. 422/46

WYWOŁANIE.

Komunalna Kasa Oszczędności miasta Katowic w Katowicach, ul. Mielęckiego 10, stawiła do tutejszego Sądu wniosek o wywołanie listów hipotecznych, wpisanych na rzecz tejże kasy w księdze wieczystej nieruchomości Katowice wykaz L. 1176, 1177, 1178, 1179, 1180 i 1181 w dziale III.:

a) pod nr. 8 wzgl. 7, wzgl. 7, wzgl. 8, wzgl. 6, wzgl. 6, hipoteka w sumie 50.000,— zł z różnicą kursu złotego, pożyczka z procentem po 10% od 1 października 1928 r.,
b) pod nr. 10, wzgl. 9, wzgl. 9, wzgl. 10, wzgl. 8, wzgl. 8, hipoteka w sumie 250.000,— zł według równowartości 900/5332 grama czystego złota za 1 złoty, pożyczka z procentem po 11%.

Właścicielami wymienionych nieruchomości są: Louis Herman, kupiec w Katowicach w połowie, żona Cecylia Herman z domu Herman tamże, w połowie.

Posiadacza wzgl. wierzyciela hipotecznego wzgl. listu hipotecznego, wzgl. osoby posiadające z tego tytułu roszczenia wzywa się, aby najpóźniej w terminie

27. lutego 1947 r. o godz. 10

zgłosili swoje prawa i przedłożyli odnośne dokumenty, w przeciwnym bowiem razie wierzyciel wzgl. uprawniony wzgl. posiadacz listów hipotecznych wzgl. właściciele gruntu zostaną z swym prawem wykluczeni, a listy hipoteczne pozbawione mocy. P/68

Katowice, dnia 13. grudnia 1946 r.

SĄD GRODZKI.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się skradzione prawo jazdy wystawione przez Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbrowski na nazwisko Wieczorek Eryk. 1

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową B-8/2. wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbrowski na nazwisko Biłos Maria. 2

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr 431, wystaw. przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach na nazwisko Adam Gajda, Chorzów. 3

Unieważnia się zgubioną legitymacje służbową Nr K-75, wystawioną przez Urząd Informacji i Propagandy w Katowicach na nazwisko Kwaszenko Wiktor. 4

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5.— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80.— zł, wraz z egz. dowod. 100.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 20.— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
R 23241